

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa J. M.

przeciwko R. w G.

o uznanie wypowiedzenia zmieniającego za bezskuteczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z 21 grudnia 2015 r. oddalił apelację skarżącego powoda J. M. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z 12 lutego 2015 r., którym oddalono jego powództwo wniesione po wypowiedzeniu zmieniającym warunki umowy o pracę. Sąd Okręgowy stwierdził, że wypowiedzenie było podyktowane głębokim konfliktem, w jakim pozostawali praktycznie wszyscy pracownicy stopnia wodnego. Podwód nie był jedyną osobą, której zmieniono z tej przyczyny warunki pracy. Przeniesienie powoda i innych pracowników na inne stanowiska było uzasadnione. Powodowi ostatecznie zaproponowano przeniesienie na obiekt najbardziej oddalony, jednakże było to uzasadnione faktem, iż wypowiedzenie zmieniające otrzymał jako ostatni. Nie ma podstaw do oceny,

że przeniesienie stanowiło zemstę ze strony pracodawcy, miało na celu pokrzywdzenie powoda i zmierzało do pozbawienia go zatrudnienia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z naruszenia art. 42 k.p., jako że nie może być stosowany jako rodzaj kary dla pracownika, tym bardziej zmierzającej do faktycznego pozbycia się go z pracy. Powód przy osiąganym u pozwanego dochodzie, mając na utrzymaniu niepracującą żonę oraz studiującą córkę, został przeniesiony do placówki odległej od miejsca zamieszkania o 65 km, tj. o ok. 35 km dalej w stosunku do dotychczasowego miejsca pracy, przy braku możliwości korzystania z publicznego środka transportu, co zmierza do eliminacji go z grona pracowników pozwanego pracodawcy. Wszystkie osoby zaangażowane w konflikt z powodem otrzymały wprowadzie wypowiedzenia zmieniające, poza A. B., który pozostał na „W.”. Zupełnie nieuprawnione jest twierdzenie Sądu, że wobec faktu, iż na „W.” pozostał A. B. „także skonfliktowany z powodem, nie było możliwości aby powoda pozostawić na dotychczasowym miejscu pracy (...)”. Z punktu widzenia celu działania pracodawcy, jakim była likwidacja konfliktu, z całą pewnością możliwe było dalsze zatrudnianie powoda na „W.”. Brakuje jakichkolwiek podstaw do tego, aby przyjmować, iż pozostawienie tam B. i M. spowoduje dalsze trwanie konfliktu.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia i wnosi się ją od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji. Tłumaczy to i uzasadnia wymagania stawiane podstawom przedsądu. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, co oznacza, że podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinna wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Wniosek tego nie czyni. Zasadniczy mankament wynika z tego, że skarżący

we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poprzestaje na zarzucie naruszenia art. 42 k.p. (również w podstawie kasacyjnej – art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), co nie jest wystarczające do wykazania oczywistej zasadności skargi. Chodzi o to, że skarżący nie zarzuca naruszenia art. 45 k.p. To właśnie ten przepis określa przesłankę zasadności wypowiedzenia i ma zastosowanie do wypowiedzenia zmieniającego na podstawie art. 42 k.p. Natomiast z art. 42 k.p. nic nie wynika w kwestii zasadności wypowiedzenia. Jest to regulacja stanowiąca podstawę wypowiedzenia zmieniającego, jednak nie określa przesłanki materialnej tego wypowiedzenia. Czyli zasadność wypowiedzenia, którą skarżący kontestuje we wniosku można podważyć odwołując się tylko do art. 45 k.p., a tego brak jest we wniosku (skardze).

Ponadto wniosek (ani skarga kasacyjna) nie podważa ustaleń stanu faktycznego, zatem wiążą ustalenia faktyczne na których oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie ma oparcia zarzut wniosku, iż wypowiedzenie pracodawcy było instrumentalne i zmierzało do eliminacji powoda z grona pracownika.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.